

Глумица и редитељка Анђелина Џоли рекла је за Прес да Срби имају право и да треба да направе филм о српским жртвама страдалим у ратовима на простору бивше Југославије, да њена осећања нису антисрпска, а да то није ни њен филм „У земљи крви и меда“.

- ~~Задовољна сам филмом~~, знам на шта сам хтела да укажем. Овај филм има за циљ да скрене пажњу на жртве, иако није фокусиран на српске. Јасно ми је да би људи из Србије волели да виде друге у филму, али овај филм није о томе. Ви имате право да направите филм и треба да га посветите српским жртвама. Има много дивних српских редитеља који то могу да ураде - рекла је Анђелина Џоли и потврдила да би то могао да буде Емир Кустурица, који ју је недавно позвао да направи управо такав филм.

На нашу констатацију да је велики број грађана у Србији огорчен јер сматрају да је њено дебитантско остварење у суштини антисрпско, она је одговорила:

- Проблем је што сви имају мишљење о овом филму, а нико га није гледао. Надам се да ће га људи у Србији погледати отвореног срца и ума, мада знам да ће то бити веома тешко због различитих прича и извештаја, али ипак се надам. Ја сам као сценариста писала о ономе што сам открила док сам истраживала ову тему и о томе што се заиста догодило. То не треба порицати. Разумем људе из земље која је обележена као агресорска, знам за коментаре и ваше реакције, али то није фер. Подсетићу да скоро половину глумаца у филму чине Срби, они су постали део наше екипе, део моје породице, волимо се и веома смо блиски. Мислим да то довољно говори шта осећам према Србима.

Редитељски деби холивудске звезде Анђелине Џоли после пројекције за новинаре на Берлиналеу поделио је извештаче у две групе: оне који мисле да је у питању лош филм,

јер према мишљењу појединих колега из западноевропских земаља „има само једну страну приче“, и оне који су остали шокирани наглашено бруталним сценама.

Изузетно посећена новинарска пројекција донела је неколико спонтаних аплауза, али и неколико снажних звиждука. Остаје да се види како ће филм доживети публика на сутрашњој премијери.

За нас, увучене у рат на овај или онај начин, веома је тешко гледати овај филм и остати равнодушан. Да, Срби јесу веома опаки момци у филму који почиње, иронично, култном песмом „Екатерине Велике“, „Земља“, а коју - још веће ли ироније! - певају изгледа једине жртве, муслиманке, сестре Лејла и Ајла (глуми је Жана Марјановић).

Ајла ће завршити као заробљеница српске војске, једине војске која се види у филму, и у којој има и добрих и лоших момака. То је пре свега Данијел, син генерала српске армије. Он ће Ајлу заштитити, газећи све чиме је задојен због трагедије свог оца, а чему се свим срцем опире. На крају ће јој пуцати у главу, будући да га је издала и тиме замало убила, јер свако, на крају крајева, држи своју страну.

Утисак је да је Анђелина кроз дијалоге, штуро и непотпуно помињање историјске позадине, као и ликове Данијела (глуми га Горан Костић), Дарка (Никола Ђуричко) и Александра (Бранко Ђурић) покушала да покаже да и међу Србима постоје „добри момци“. Покушала је да покаже и да међу некима од „нас“ који су „лоши момци“ (такав је генерал Небојша, кога тумачи Раде Шербеџија) има оних који су заточеници својих демона, из прошлости крвљу натопљене земље.

На нашу жалост, није сасвим успела у томе. Изгледа да је за то потребно одрастати на Балкану.

Колико год Срби били црни у филму, још горе су приказани „западњаци“. У свакој сцени у којој је то било изводљиво, помињало се њихова бахатост, док само стотинак километара даље бесни један, како Анђелина примећује, бесмислени рат. На крају филма поново се апострофира одговорност међународне заједнице речима да мира има, али не и помирења, и тако откопава још једна крста на нашим ранама.

Зорица Марковић

(Прес)